

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 maja 2019 r.

Sąd Rejonowy w Wągrowcu, Wydział III Rodzinny i Nieletnich w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Szymczewska

Protokolant: sekr. sąd. Włodzimierz Żmuda

po rozpoznaniu w dniu 25 kwietnia 2019 r. w Wągrowcu

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniej I. I. reprezentowanej przez matkę A. K.

przeciwko D. I.

o alimenty

1. **Zasądza** od pozwanego D. I. na rzecz małoletniej powódki I. I. **rentę alimentacyjną w wysokości 750,00 zł** (siedemset pięćdziesiąt złotych) miesięcznie, począwszy od dnia 10.10.2018 r., płatną z góry do 1-ego dnia każdego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w przypadku opóźnienia w płatności którejkolwiek z rat do rąk matki A. K.;
2. Oddała powództwo w pozostałej części;
3. Wyrokowi w pkt 1 nadaje rygor natychmiastowej wykonalności;
4. Wzajemnie znosi pomiędzy stronami koszty procesu;
5. Nie obciąża pozwanego kosztami sądowymi.

SSR Katarzyna Szymczewska

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym w dniu 10.10.2018 r. matka małoletniej powódki I. I. – A. K. wniosła o zasądzenie od pozwanego D. I. renty alimentacyjnej w kwocie po 1.000 zł miesięcznie. Jednocześnie w pozwie wniesiono o udzielenie zabezpieczenia powództwa poprzez zobowiązanie pozwanego do uiszczania na rzecz powódki renty alimentacyjnej po 1.000 zł miesięcznie na czas trwania postępowania.

W uzasadnieniu wniosku wskazano, iż małoletnia (...) ur. (...) jest córką pozwanego i A. K.. Podano, że z początkiem sierpnia 2018 r. pozwany rozstał się z matką małoletniej i wyprowadził się ze wspólnie zajmowanego lokalu. We wrześniu 2018 r. D. I. przekazał na rzecz dziecka dobrowolnie rentę alimentacyjną w kwocie 400 zł, jednakże w ocenie matki małoletniej kwota ta nie pokrywa kosztów utrzymania I.. A. K. wskazała bowiem, że na zaspokojenie potrzeb małoletniej niezbędna jest obecnie kwota 1.500 zł, w tym wyżywienie – 620 zł (20 zł dziennie), odzież i obuwie – 200 zł, pampersy i chusteczki – 160 zł, środki higieny i czystości oraz kosmetyki – 50 zł, zabawki i kolorowanki – 50 zł, leki i leczenie – 100 zł, proszki, płyny i chemia – 50 zł, rozrywka – 70 zł i udział małoletniej w kosztach mieszkania – 212 zł (635 zł / 3 os.). Matka małoletniej obecnie nie pracuje i zajmuje się wychowaniem córki, a jedyne dochody jakimi dysponuje to zasiłek wychowawczy, rodzinny i świadczenie 500+, co daje łącznie 1.000 zł miesięcznie. Pozwany jest zaś z zawodu tapicerem, przy czym obecnie pracuje jako operator maszyn rolniczych w bardzo dużym gospodarstwie

rolnym i osiąga z tego tytułu dochody w kwocie 3.500 zł netto miesięcznie. Co więcej w okresie żniw dochody te są znacznie wyższe.

W odpowiedzi na pozew, D. I. reprezentowany przez pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa o alimenty ponad kwotę 400 zł miesięcznie oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany przyznał, że pracuje w Gospodarstwie Rolnym (...), zaprzeczył jednak jakoby osiągał dochody w wysokości wskazanej przez A. K.. Średnie wynagrodzenie ojca małoletniej wynosi bowiem 1.500 zł netto miesięcznie. Dodatkowo D. I. podejmuje czasami prace dorywcze i uzyskuje w ten sposób ok. 100-200 zł. Niemniej dochody te nie wystarczają mu na pokrycie kosztów jego utrzymania i w związku z tym zmuszony jest korzystać z pomocy rodziców. Pozwany spłaca bowiem kredyt zaciągnięty na zakup wyposażenia mieszkania zajmowanego dotychczas wspólnie z matką małoletniej, dobrowolnie uiszcza na rzecz córki alimenty, kupuje dla niej najpotrzebniejsze rzeczy, a nadto przekazuje A. K. dodatkowe kwoty np. na zakup odzieży dla dziecka. Miesięczne koszty utrzymania pozwanego wynoszą 1.780 zł, w tym: wyżywienie i udział w kosztach utrzymania domu – 400 zł, odzież i obuwie – 50 zł, środki higieny i czystości – 30 zł, telefon – 30 zł, paliwo – 300 zł, rata kredytu – 520 zł, dobrowolne alimenty – 400 zł, wydatki na córkę – 50-100 zł. Pozwany zakwestionował także wysokość kosztów utrzymania małoletniej powódki wskazane przez jej matkę.

Postanowieniem z dnia 13.11.2018 r. tut. Sąd udzielił zabezpieczenia roszczenia na czas trwania procesu poprzez zobowiązanie pozwanego D. I. do uiszczania tymczasowej renty alimentacyjnej w kwocie 560 zł miesięcznie na rzecz małoletniej powódki, począwszy od dnia 10.10.2018 r. płatnych z góry do 1-tego dnia każdego kolejnego miesiąca wraz z ustawowymi odsetkami w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat, a w pozostałym zakresie wniosek o zabezpieczenie oddalił.

Obydwie strony postępowania złożyły zażalenia na powyższe postanowienie. Sąd Okręgowy w Poznaniu II Wydział Cywilny Odwoławczy postanowieniem z dnia 11.11.2018 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II Cz 1841/18 oddalił zażalenie A. K., a postanowieniem z dnia 19.02.2019 r. wydanym w sprawie o sygn. akt II Cz 81/19 oddalił zażalenie D. I..

Pismem z dnia 28.11.2018 r. (złożonym w toku rozprawy w dniu 29.11.2018 r.), pełnomocnik reprezentujący matkę małoletniej powódki rozszerzył żądanie pozwu wnosząc o zasądzenie na rzecz małoletniej I. alimentów w kwocie 1.200 zł miesięcznie. Z pisma tego wynika nadto, iż podając koszty utrzymania powoda w kwocie 1.300 zł, matka małoletniej nie doszacowała kosztów jej utrzymania, które faktycznie wynoszą 1.800 zł, w tym 620 zł – wyżywienie, odzież i obuwie – 200 zł, pieluszki – 135 zł, środki kosmetyczne – 75 zł, zabawki edukacyjne, rozrywka – 120 zł, wakacje, wyjazdy, wycieczki, długie weekendy – 100 zł, prezenty okolicznościowe – 25 zł oraz ochrona zdrowia – 100 zł. Nadto wskazano że rzeczywisty koszt utrzymania mieszkania zajmowanego przez małoletnią wynosi 1.165 zł miesięcznie, w tym: prąd – 150 zł, wodę – 40-50 zł, ścieki – 100 zł, ogrzewanie – 480 zł, TV i Internet – 10 zł, środki drogeryjne i chemiczne – 100 zł, śmieci – 48 zł, bieżące naprawy i remonty, zakup mebli i wyposażenie domu – 100 zł, butla gazu – 50 zł. Dlatego też udział małoletniej w tych wydatkach wynosi 400 zł miesięcznie.

W toku rozprawy z dnia 25.04.2019 r. pozwany oświadczył, że jest skłonny zawrzeć ugodę na alimenty w kwocie 560 zł miesięcznie. Natomiast strona powodowa oświadczyła, że widzi możliwość zawarcia ugody na alimenty w kwocie 750 zł miesięcznie. Ostatecznie pełnomocnik pozwanego wniósł w toku tej rozprawy o zasądzenie od D. I. na rzecz małoletniej I. I. alimentów w kwocie po 600 zł miesięcznie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Małoletnia I. I. ur. (...) pochodzi ze związku faktycznego A. K. i D. I.. Z początkiem sierpnia 2018 r. rodzice dziewczynki rozstali się, a ojciec małoletniej wyprowadził się z domu, w którym zamieszkiwał dotychczas wraz z małoletnią I., jej matką i dziadkiem A. K. oraz zaczął dobrowolnie łożyć na rzecz córki alimenty w kwocie po 400 zł miesięcznie. Nadto zaś w październiku 2018 r. D. I. przekazał A. K. dodatkowo kwotę 300 zł na zakup odzieży jesienno – zimowej.

okoliczności bezsporne, nadto odpisy aktu urodzenia /k. 3/, kopia oświadczenia /k. 23/, potwierdzenie przelewu /k. 24/

Małoletnia powódka nadal zamieszkuje z matką i jej dziadkiem, w domu o pow. 90 m². Nieruchomość ta jest własnością K. S., a miesięczne koszty jej utrzymania wynoszą średnio miesięcznie: prąd – 120 zł, woda – 30 zł, wywóz nieczystości – 93 zł, wywóz odpadów komunalnych – 48 zł, TV i Internet – 89 zł oraz gaz butlowy – 50 zł. Dom ten ogrzewany jest piecem na węgiel i drewno, zaś koszt zakupu opału na cały sezon grzewczy tj. 4 t węgla i 4 m³ drewna wynosi 4.640 zł rocznie, czyli ok. 390 zł miesięcznie. Udział małoletniej powódki we wszystkich tych wydatkach, uwzględniając także konieczność uiszczenia podatku od nieruchomości, wynosi więc nie więcej niż 300 zł miesięcznie. Dziewczynka ma obecnie ukończone niespełna 3 latka, nadal jednak korzysta z pieluszek i chusteczek nawilżanych, na zakup których wystarczająca jest kwota 60 zł miesięcznie. Wydatek tytułem pozostałych środków higieny i czystości oraz kosmetyków do pielęgnacji nie przekracza kwoty 80 zł miesięcznie. Małoletnia I. nie choruje przewlekłe, a choć ostatnio odbyła wizytę u lekarza neurologa, to – poza tym przypadkiem – nie wymaga stałej opieki lekarzy specjalistów. Dziecko przyjmuje natomiast witaminy, a w przypadku sezonowych infekcji, także standardowe leki na przeziębienie. Na pokrycie wszystkich tych kosztów potrzebne jest średnio 40 zł miesięcznie. Z kolei wydatki na zakup żywienia dla małoletniej powódki oscylują w granicach kwoty 450 zł miesięcznie, zaś na zakup odzieży i obuwia dla małoletniej niezbędna jest kwota 150 zł miesięcznie. Natomiast na rozrywkę, zabawki i różnego rodzaju wyjazdy wakacyjne lub wycieczki przeznaczyc trzeba w skali miesiąca średnio 150 zł. W ostatnim czasie matka małoletniej złożyła wniosek w celu zapisania dziewczynki do przedszkola publicznego, jednak ze względu na wiek małoletniej, została ona umieszczona na liście rezerwowej na miejscu 3-cim.

dowód: rachunki, potwierdzenia przelewów, faktury /k. 55-59 /, zeznania A. K. /k. 61-62, 154 - koperta/, zeznania J. S. /k. 154-koperta/

A. K. posiada wykształcenie średnie niepełne i z zawodu jest technikiem logistykiem, przy czym nigdy nie pracowała w tym charakterze. Matka małoletniej zatrudniona była natomiast jako laborantka w skupie zbóż oraz jako sprzedawca w sklepie ze środkami ochrony roślin, gdzie uzyskiwała wynagrodzenie w kwocie 1.580 zł netto miesięcznie. Obecnie zaś A. K. pobiera świadczenie wychowawcze 500+, 400 zł miesięcznie jako dodatek z tytułu opieki nad dzieckiem w okresie korzystania z urlopu wychowawczego oraz zasiłek rodzinny – 90 zł miesięcznie. Matka małoletniej powódki nie posiada orzeczenia o niepełnosprawności, ani o niezdolności do pracy. W ostatnim okresie podejmowała ona prace dorywcze tj. pracę chałupniczą polegając na składaniu toreb papierowych, a następnie weekendowo pracę dorywczą jako kelnerka w restauracji (...) w W.. Jednakże ostatecznie po kilku tygodniach zrezygnowała z obydwu tych zajęć i obecnie w ogóle nie pracuje.

dowód: zeznania A. K. /k. 61-62, 154 - koperta/

W te weekendy, gdy A. K. pracowała w restauracji (...), małoletnia I. pozostawała pod opieką matki A. K., która zamieszkuje w sąsiedztwie i jest rencistką, a w związku z tym nie pracuje i pozostaje w domu.

dowód: zeznania A. K. /k. 61-62, 154 - koperta/

D. I. z zawodu jest tapicerem, posiada też prawo jazdy akt. B i B+E. W przeszłości ojciec małoletniej był zatrudniony na stanowisku tapicera przez krótki okres czasu, w firmie (...) w W.. Obecnie natomiast pozwany zatrudniony jest w Gospodarstwie Rolnym (...) jako traktorzysta i obsługuje ciągnik z osprzętem rolniczym, choć zdarzało się też że prowadził kombajn. Tytułem pracy ojciec małoletniej uzyskuje wynagrodzenie równe minimalnemu wynagrodzeniu krajowemu. Nadto z prac dorywczych pozwany uzyskuje dodatkowo od 100 zł do 200 zł miesięcznie, zaś w okresie żniw nawet do 400 zł miesięcznie.

dowód: zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia /k. 22, 116/, zeznania D. I. /k. 62-63, 154 - koperta/, zeznania A. I. /k. 154 – koperta/

Pozwany zamieszkuje wspólnie ze swoimi rodzicami oraz młodszym bratem, w domu o pow. 82 m² na koszty utrzymania którego składają się opłaty: za wodę – 96 zł miesięcznie, prąd – 110 zł, Internet – 70 zł, TV – 70 zł, wywóz odpadów komunalnych – 30 zł, gaz – 50 zł i podatek od nieruchomości 60 zł. Lokal ten ogrzewany jest piecem na węgiel i drewno, przy czym w sezonie grzewczym zużywane jest drewno za kwotę 1.400 zł oraz 3t węgla. Łączny roczny koszt ogrzewania wynosi do ok. 4.000 zł, czyli średnio 330 zł miesięcznie. Na pokrycie kosztów własnego wyżywienia oraz swojego udziału w wydatkach na utrzymanie lokalu pozwany przekazuje rodzicom 400 zł miesięcznie. Nadto D. I. potrzebuje każdego miesiąca kwotę 50 zł na zakup odzieży i obuwia, 30 zł na środki higieny i czystości, 30 zł na telefon, a 90 zł przeznacza na wydatki na córkę. Pozwany ponosi też koszty zakupu paliwa na dojazd do pracy i realizację kontaktów z córką w łącznej wysokości średnio 300 zł miesięcznie.

dowód: rachunki, potwierdzenia przelewów, faktury /k. 25-26, 28-30,/ zeznania D. I. /k. 62-63, 154 - koperta/, zeznania A. I. /k. 154 – koperta/

Do maja 2019 r. pozwany spłacać będzie kredyt gotówkowy, którego rata wynosi 520 zł miesięcznie, a który zaciągnięty został w okresie gdy rodzice małoletniej pozostawali jeszcze w związku partnerskim. Środki z tego kredytu posłużyły na zakup sprzętu AGD, z którego obecnie korzystają małoletnia powódka i jej matka.

dowód: umowa kredytu i faktura na zakup sprzętu /k. 25-26/, zeznania D. I. /k. 62-63, 154 - koperta/, zeznania A. I. /k. 154 – koperta/

Uгода zawartą przed tut. Sądem dnia 23.11.2018 r. w sprawie sygn. akt III Nsm 403/18 ustalony został sposób wykonywania przez pozwanego kontaktów z jego małoletnią córką w ten sposób, że D. I. ma prawo i obowiązek zabierać małoletnią I. I. poza miejsce zamieszkania A. K. m.in. w każdy pierwszy i trzeci weekend każdego miesiąca od soboty godziny 12.30 lub 10.00 do niedzieli godziny 18.00 oraz w każdy drugi i czwarty tydzień każdego miesiąca w środę od godziny 14.30 do godziny 19.00. Gdy dziecko przebywa w miejscu zamieszkania pozwanego, D. I. i jego rodzina nie tylko żywią małoletnią ale też zakupują dla niej odzież, zabawki oraz przekazują jej różnego rodzaju prezenty i upominki.

dowód: zeznania D. I. /k. 62-63, 154 - koperta/, zeznania A. I. /k. 154 – koperta/

W okresie ostatnich 3 miesięcy firma (...) Sp. z o.o. Sp. k. z siedzibą w W. poszukiwała i nadal poszukuje osób do pracy na stanowisku tapicer z proponowanym wynagrodzeniem w wysokości 22,50 zł/h + premia 400 zł, czyli średnio 4.000 zł brutto miesięcznie.

dowód: informacje z (...) sp. z o.o. sp.k. /k. 96/

W okresie ostatnich 6 miesięcy Powiatowe Urzędy Pracy w W., O., Ż., P. i C. dysponowały ofertami pracy m.in. na stanowisku:

- kierowca samochodu dostawczego z prawo jazdy kat. B za proponowanym wynagrodzeniem od 2.200 zł brutto do 4.000 zł brutto miesięcznie,

- tapicer za proponowanym wynagrodzeniem od 2.200 zł brutto do 3.800 zł brutto miesięcznie,

- logistyk za proponowanym wynagrodzeniem od 2.200 zł brutto do 3.000 zł brutto miesięcznie,

- sprzedawca za proponowanym wynagrodzeniem od 2.200 zł brutto do 3.500 zł brutto miesięcznie

oraz dla osób bez zawodu za proponowanym wynagrodzeniem od 2.100 zł brutto do 3.000 zł brutto miesięcznie.

dowód: informacje z PUP O. /k. 109-111/, PUP C. /k. 114/, PUP W. /k. 105/, PUP Ż. /k. 103/, PUP P. /k. 112/.

Powyższe okoliczności Sąd ustalił w oparciu o wymienione dowody z dokumentów oraz zeznania świadków i stron.

Na wstępie, przed omówieniem oceny zeznań stron należy zauważyć, że choć zasadniczo zgodnie z art. 299 k.p.c. dowód z przesłuchania stron winien mieć charakter jedynie pomocniczy, to specyfika spraw alimentacyjnych czyni dowody z dokumentów oraz zeznań stron zdecydowanie pierwszoplanowymi. Zwykle głównie same strony, a nie osoby postronne są zorientowane w skali życiowych potrzeb i wydatków ponoszonych na ich pokrycie. Również przy ocenie zeznań stron większe znaczenie niż w sprawach innego typu ma ich weryfikacja przez pryzmat zasad doświadczenia życiowego. To oznacza, że Sąd analizuje zeznania stron w aspekcie przeciętnej wysokości podstawowych kosztów utrzymania osób dorosłych i dzieci w różnym wieku, znanej Sądowi w oparciu o własne doświadczenie życiowe, z doświadczenia związanego z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych oraz z uwagi na posiadanie powszechnie dostępnej wiedzy o cenach popularnych produktów i usług.

Wskazać także należy, że ustalając powyższy stan faktyczny, Sąd pominął kwestie związane z remontem domu w którym zamieszkują obecnie małaletnia powódka i jej matka, w szczególności zaś kwestie pochodzenia środków na ten remont oraz ewentualnych rozliczeń pomiędzy rodzicami małaletniej, które w opinii Sądu pozostają bez większego znaczenia dla istoty sprawy.

Niemniej, mając powyższe na uwadze, Sąd dał wiarę zeznaniom A. K. jedynie w części, w której dotyczyły one wydatkowania ok. 80 zł miesięcznie na zakup dla córki środków higieny i czystości innych niż pieluszki i chusteczki nawilżane oraz ogólnego zakresu potrzeb małaletniej powódki, m.in. braku konieczności specjalistycznego leczenia dziecka, czy też nie przyjmowania przez nią leków na stałe. Mając zaś przy tym na uwadze, że matka małaletniej podaje jej witaminy za kwotę 20 zł, a inne leki dziecko przyjmuje wyłącznie w przypadku sezonowych infekcji, przy czym zazwyczaj są to krople do nosa i aerozol do gardła, średni wydatek z tego tytułu Sąd ustalił na kwotę 40 zł miesięcznie. Sąd miał też na uwadze, że A. K. przyznała, że dziewczynka wracając z kontaktów z pozwanym często przywozi nowe zabawki, czy ubranka, zaś ostatnio D. I. pokrył w połowie koszty wizyty dziecka u lekarza neurologa.

Za niewiarygodne Sąd uznał natomiast twierdzenia matki małaletniej co do ilości opału zużywanego w sezonie grzewczym do ogrzania zajmowanego przez nie domu. Nie tylko bowiem w żaden sposób nie udowodniła ona by w tym celu konieczne było zakupienie aż 6t węgla oraz dodatkowo drewna za kwotę 1.500 zł, ale też zeznania A. K. w tym zakresie sprzeczne są z wiedzą Sądu na temat przeciętnej kosztu ogrzewania domu o podobnej powierzchni, posiadaną w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych. Zdaniem Sądu koszty z tego tytułu nie powinny przekroczyć kwoty 5.000 zł rocznie. Nadto zaś z zeznań świadka J. S. wynika, że jego ojciec – dziadek A. K. zakupuje w sezonie grzewczym średnio 4t węgla i ok. 4 m³ drewna, co daje łącznie ok. 4.640 zł rocznie, przy czym świadek ten wskazał, że nieraz pożyczał ojcu pieniądze na zakup opału. Niewątpliwie zatem posiada w tym zakresie pewną wiedzę. Wreszcie w toku rozprawy z dnia 25.04.2019 r. sam pozwany wskazał, że właśnie taka ilość opału zużywana była do ogrzania domu w sezonie zimowym, w okresie gdy zamieszkiwał on jeszcze z małaletnią powódką i jej matką. Również koszty zakupu odzieży i obuwia dla małaletniej w kwocie 200 zł miesięcznie, Sąd uznał za zawyżone i nieudowodnione oraz nieadekwatne do stopy życiowej i dochodów rodziców. Niemniej mając na uwadze, że dziecko znajduje się obecnie w okresie intensywnego rozwoju fizycznego, wydatki te ustalił na poziomie 150 zł miesięcznie. Analogicznie Sąd uznał w odniesieniu do wydatków na wyżywienie, które strona powodowa oszacowała na poziomie ponad 600 zł, tj. wyższym niż w zdecydowanej większości spraw alimentacyjnych dla dorosłego pracującego fizycznie mężczyzny.

Sąd nie podzielił też argumentów matki małaletniej powódki co do braku możliwości podjęcia przez nią pracy ze względu na konieczność opieki nad córką. Jak bowiem ustalono w toku niniejszego postępowania, w celu zapewnienia dziecku opieki w czasie wykonywania przez siebie obowiązków zarobkowych, A. K. ma możliwość skorzystania z bezpłatnej, czy też odpłatnej pomocy swoich bliskich, w szczególności matki, która nie pracuje zawodowo, zamieszkuje zaś w bliskim sąsiedztwie małaletniej I.. Nadto zaś matka małaletniej powódki może zapisać ją do przedszkola prywatnego, w którym wiek nie stanowi przeszkody w przyjęciu dziecka. Choć zaś taka placówka jest odpłatna, to czesne w prywatnych przedszkolach funkcjonujących na terenie W. nie są aż tak wysokie, by z tego powodu były poza zasięgiem możliwości zarobkowych A. K., których wysokość omówiona zostanie w dalszej części tego uzasadnienia.

Wreszcie za nieudowodnione Sąd uznał twierdzenia A. K. jakoby D. I. osiągał u obecnego pracodawcy zarobki w kwocie co najmniej 3.500 zł miesięcznie. Nie tylko bowiem matka małoletniej nie przedstawiła na tę okoliczność żadnych dowodów, ale przede wszystkim sam pozwany zaprzeczył jakoby faktycznie tak było, podając jedynie że tytułem prac dorywczych zarabia dodatkowo od 100 zł do 200 zł miesięcznie. Również powołani w toku postępowania świadkowie nie potwierdzili takiej okoliczności. Jedynie świadek A. I. wskazała, że w sezonie żniwnym jej syn osiąga dodatkowych dochód w kwocie do 400 zł miesięcznie, pracując w godzinach nadliczbowych lub biorąc dodatkowe zmiany.

Co do zasady zeznania D. I. nie wzbudziły większych wątpliwości Sądu. W szczególności twierdzenia pozwanego co do wysokości kwoty jaką przekazuje on swoim rodzicom celem pokrycia własnego udziału w kosztach utrzymania domu oraz swojego wyżywienia nie wzbudziła zastrzeżeń. Tym bardziej, że w toku rozprawy z dnia 24.04.2019 r. matka pozwanego przyznała, iż faktycznie przekazuje on jej na ten cel kwotę 400 zł miesięcznie. Również twierdzenia pozwanego co do zaciągnięcia przez niego kredytu na zakup sprzętu AGD, który obecnie znajduje się w domu zamieszkanym przez małoletnią powódkę i jej matkę i z którego nadal korzystają, oraz spłacania wynikających z tego tytułu rat i to bez żadnego udziału ze strony A. K., Sąd przyjął jako wiarygodne. Nie tylko bowiem okoliczności te zostały potwierdzone przez świadka A. I. oraz poparte dokumentami w postaci kopii umowy kredytu i faktury za zakup sprzętu AGD, ale też matka małoletniej powódki w żaden sposób nie zaprzeczyła jakoby były one prawdziwe. Wreszcie również zeznania pozwanego co do wysokości osiąganych obecnie przez niego dochodów i ich źródeł poparte zostały dowodami w postaci zaświadczeń o wysokości zarobków (k. 22, 116) oraz zeznaniami matki pozwanego. Nadto A. K. w żaden sposób nie udowodniła jakoby D. I. faktycznie uzyskiwał tytułem pracy w Gospodarstwie Rolnym (...) wynagrodzenie w kwocie ok. 3.500 zł miesięcznie. Niemniej zeznania pozwanego w tej części nie mogły mieć zasadniczego znaczenia dla sposobu rozstrzygnięcia sprawy, gdyż dla Sądu istotne były możliwości zarobkowe, a nie realnie osiągnięte dochody.

Analizując treść zeznań świadka J. S., Sąd uznał je w większości za niewnoszące niczego istotnego do sprawy. Sam świadek wskazał bowiem, że nigdy nie wypytywał on stron postępowania o wysokość ich zarobków czy też kosztów ich utrzymania, a zatem jego wiedza w tej sprawie jest ograniczona. J. S. był w stanie wskazać jedynie, że na ogrzanie domu zamieszkiwanego przez małoletnią powódkę i jej matkę potrzebne są ok. 4t węgla i 4 m³ drewna na rok, a małoletnia I. często chwaliła mu się, że te czy inne zabawki lub ubrania otrzymała w prezencie od ojca. W tym zakresie Sąd dał zaś wiarę tym zeznaniom, były one bowiem jasne i szczerze, a nadto potwierdzone zostały zarówno w zeznaniach rodziców małoletniej jak i świadka A. I..

Oceniając zaś zeznania świadka A. I. Sąd czynił to ze szczególną ostrożnością gdyż miał na uwadze, że jest ona matką pozwanego, a więc osobą mu najbliższą, zaś okoliczność ta mogła mieć wpływ na treść składanych przez nią zeznań. Nadto wskazać należy, że niejednokrotnie informacje podawane przez tego świadka były sprzeczne ze sobą np. najpierw podała ona, że w okresie gdy rodzice małoletniej zamieszkiwali wspólnie ich dochody wystarczały im na codzienne życie, a za chwilę twierdziła, że niejednokrotnie pożyczala im pieniądze, bo nie wystarczało im na podstawowe potrzeby. Choć zaś okoliczności te pozostają bez większego znaczenia dla istoty sprawy, to niewątpliwie dają pogląd na wiarygodność świadka. Dlatego też Sąd dał wiarę zeznaniom A. I. tylko w takim zakresie w jakim wskazane przez nią fakty znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym, zebrany w toku postępowania tj. odnośnie wysokości zarobków pozwanego, kosztów utrzymania domu, kwoty przekazywanej przez pozwanego celem pokrycia jego udziałów w tych kosztach oraz ponoszenia przez pozwanego wydatków na zakup dla dziecka ubrań i zabawek, w czasie gdy wykonuje on z małoletnią kontakty.

Autentyczność przedstawionych przez stronę powodową i pozwanego dokumentów nie była kwestionowana przez strony, jak również nie wywołała żadnych uzasadnionych wątpliwości Sądu co do ich prawdziwości. Zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowiły one dowód tego, że osoby, które je podpisały złożyły oświadczenie zawarte w ich treści. Do sprawy przedłożono również odpis aktu urodzenia powódki oraz informacje z urzędów pracy. Jako dokumenty urzędowe zgodnie z dyspozycją art. 244 § 1 i 2 k.p.c. stanowiły dowód tego, co zostało w nich w sposób urzędowy zaświadczone.

Sąd oddalił wniosek dowodowy pełnomocnika strony powodowej o zobowiązanie pozwanego do złożenia dokumentacji kredytowej, gdyż w toku rozprawy z dnia 24.04.2019 r. D. I. sam wskazał, że podana tam wysokość jego

zarobków została celowo zawyżona i nie odpowiada kwotom jakie faktycznie pobierał on w tamtym czasie, a zatem przeprowadzenie tego dowodu stało się niecelowe.

Sąd oddalił również wniosek dowodowy strony pozwanej o ustalenie dochodu uzyskiwanego przez A. K. tytułem podejmowanych przez nią prac dorywczych. Jak bowiem zeznała matka małoletniej obecnie takich zajęć już nie wykonuje, zaś mając na uwadze, że jej możliwości zarobkowe ustalone zostaną na podstawie informacji uzyskanych z Powiatowych Urzędów Pracy, jego przeprowadzenie stało się niecelowe.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, aczkolwiek nie w całości.

Obowiązek alimentacyjny rodziców wobec dzieci wynika z art. 133 § 1 k.r.o., w myśl którego rodzice są obowiązani do świadczeń alimentacyjnych względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie, chyba że dochody z majątku dziecka wystarczają na pokrycie kosztów jego utrzymania i wychowania. Zgodnie zaś z art. 135 § 1 k.r.o. zakres świadczeń alimentacyjnych zależy od usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego oraz od zarobkowych i majątkowych możliwości zobowiązanego. Przez usprawiedliwione potrzeby uprawnionego rozumieć należy potrzeby, których zaspokojenie zapewni mu, odpowiedni do jego wieku i uzdolnień, prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego określają zarobki i dochody, jakie uzyskalby przy pełnym wykorzystaniu swych sił fizycznych i zdolności umysłowych, nie zaś rzeczywiste zarobki i dochody. Dzieci mają prawo do równej z rodzicami stopy życiowej niezależnie od tego, czy żyją z nimi wspólnie, czy też oddzielnie. Oznacza to, że im wyższy standard życia rodziców, tym na wyższym poziomie powinni oni zaspokajać potrzeby dzieci i gwarantować zaspokojenie nie tylko potrzeb podstawowych, ale i potrzeb na wyższym poziomie. Ponadto ustawodawca w § 2 art. 135 k.r.o. przewidział możliwość wykonania obowiązku alimentacyjnego w całości lub części względem dziecka, które nie jest jeszcze w stanie utrzymać się samodzielnie także poprzez osobiste starania o jego utrzymanie lub wychowanie. W tym wypadku świadczenie alimentacyjne pozostałych zobowiązanych polega na pokrywaniu w całości lub części kosztów utrzymania lub wychowania uprawnionego (por. teza IV i VII uchw. SN z 16.12.1987 r., III CZP 91/86, OSNCP 1988r., nr 4, poz. 42 oraz orz. SN z 10.10.1969 r. III CRN 350/69, OSNCP 1970, nr 2, poz. 15).

W przypadku opóźnienia w zapłacie przez zobowiązanego świadczeń alimentacyjnych na rzecz uprawnionego, temu ostatniemu przysługuje nadto roszczenie o odsetki ustawowe za opóźnienie w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

W niniejszej sprawie, po przeprowadzeniu postępowania dowodowego i uzyskaniu m.in. informacji o wysokości wynagrodzenia proponowanego przez pracodawców dla osób zatrudnionych na stanowiskach wymagających takiego samego lub podobnego doświadczenia zawodowego, wykształcenia, zawodu czy też kwalifikacji jakimi dysponują rodzice małoletniej powódki, Sąd zważył, że możliwości zarobkowe obydwójga rodziców dziecka kształtują się na znacząco wyższym poziomie aniżeli zakładano na etapie wydawania postanowienia o udzieleniu zabezpieczenia, tj. na poziomie minimalnego wynagrodzenia krajowego odpowiadającego wysokością dochodom jakie każde z nich obecnie uzyskuje. Dalej Sąd zważył też, że jedną z funkcji obowiązku alimentacyjnego jest zapewnienie dziecku takich samych, lub podobnych możliwości rozwojowych, jak gdyby nadal wychowywało się ono w pełnej rodzinie. Gdyby natomiast rodzice małoletniej nadal pozostawali w związku i wspólnie prowadzili gospodarstwo domowe, oraz w pełni wykorzystywali swoje możliwości zarobkowe, które omówione zostaną szczegółowo w dalszej części tego uzasadnienia, to dysponowałiby łącznym dochodem w granicach ok. 4.500 zł miesięcznie. W takim przypadku stać by ich było zaś na zaspokajanie potrzeb małoletniej powódki na poziomie kwoty do 1.500 zł miesięcznie (4.500 zł / 3 os.), a więc zdecydowanie wyższym niż ta którą tutaj. Sąd ustalił w postanowieniu o zabezpieczeniu wydanym w przedmiotowej sprawie w dniu 13.11.2018 r. Niemniej Sąd miał także na uwadze, że choć możliwości zarobkowe rodziców małoletniej są wyższe niż początkowo przyjęto, to faktem jest, że zamieszkują oni osobno i ponoszą osobne koszty własnego utrzymania, okoliczność tą zaś uwzględnił ostatecznie ustalając wysokość kosztów utrzymania małoletniej I. I. na poziomie kwoty 1.250 zł miesięcznie, przy poszczególnych składowych w wysokości przedstawionej powyżej. Choć bowiem w treści pisma rozszerzającego powództwo, złożonego w toku rozprawy z dnia 29.11.2018 r., strona powodowa

wskazała, że na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej I. I. niezbędna jest każdego miesiąca kwota 1.800 zł, to w opinii Sądu została ona znacząco zawyżona.

W pierwszej kolejności wskazać bowiem należy, że część z wydatków na rzecz małoletniej powódki przedstawiona została na nieprawdopodobnie wysokim poziomie, tj. koszty żywienia w wysokości 620 zł miesięcznie. Podobnie zawyżona wydaje się suma ok. 1.700 zł na codzienne zakupy dla 3-osobowej rodziny. Kwota ta nie tylko sprzeczna jest z wiedzą Sądu na temat przeciętnych kosztów żywienia dzieci w wieku powódki, posiadanej w związku z prowadzeniem wielu innych postępowań alimentacyjnych, ale też A. K. w żaden sposób nie udowodniła aby faktycznie ponosiła nakłady tego rzędu. Skoro zaś matka małoletniej nie podniosła jakoby z jakichkolwiek powodów np. zdrowotnych I. wymagała stosowania specjalistycznej, a przez to droższej diety, Sąd ustalił że na zaspokojenie tych potrzeb dziecka wystarczająca będzie kwota 450 zł miesięcznie. Jest to kwota znacznie bliższa realnej przy uwzględnieniu potencjalnych dochodów stron. Podobnie za zawyżone Sąd uznał koszty zakupu pieluszek, dla małoletniej powódki oszacowane przez jej matkę na kwotę 135 zł miesięcznie. W opinii Sądu nawet jeśli ponoszenie tego typu wydatku u blisko 3-letniego dziecka nadal jest konieczne, to niewątpliwie związane z tym potrzeby nie są aż tak duże jak w przypadku dziecka, które nie potrafi jeszcze sygnalizować swoich potrzeb. W toku rozprawy z dnia 29.11.2018 r. A. K. sama wskazała natomiast, że co do zasady dziecko informuje ją o swoich potrzebach fizjologicznych i pieluszki używane są przez nią wyłącznie w czasie spoczynku nocnego. Dlatego też koszt zaspokojenia tych potrzeb dziecka nie powinien przekroczyć kwoty 60 zł miesięcznie i to łącznie z zakupem chusteczek nawilżanych. Matka dziecka nie udowodniła też, aby każdego miesiąca wydatkowała 120 zł na zakup zabawek i organizację różnego rodzaju rozrywek czy też aktywności dla małoletniej I. lub by zapewniała ona dziecku wyjazdy wakacyjne czy też wycieczki za łączną kwotą 1.200 zł rocznie; również zeznania powódki nie wskazują na korzystanie z odpłatnych form rekreacji i rozrywki z dużą częstotliwością (około jeden raz na 1-2 miesiące), a jedynie większe kwoty przeznaczone są na zakup zabawek. Choć zaś oczywiste jest, że zaspokajanie takich potrzeb jest konieczne dla zapewnienia dziecku prawidłowego rozwoju kulturalnego, społecznego czy też fizycznego, to biorąc pod uwagę wiek małoletniej oraz możliwości zarobkowe jej rodziców, wydatki na te potrzeby I. nie powinny przekroczyć łącznie kwoty 150 zł miesięcznie.

W dalszej kolejności Sąd zważył, że w treści pisma rozszerzającego powództwo pojawił się błąd w kalkulacjach, który spowodował zawyżenie wydatków na utrzymanie domu zamieszkiwanego przez małoletnią powódkę. Niektóre bowiem ze wskazanych tam kwot zostały zdublowane z tymi, jakie podane zostały w pierwotnym pozwie. Inne zaś, stanowiące co do zasady wydatki incydentalne, w ogóle nie zasługują na uwzględnienie przy ustalaniu obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem małoletniej powódki np. koszty remontu, napraw czy zakupów wyposażenia domu; zaliczenie tych ostatnich wydatków byłoby dodatkowo niezasadne z uwagi na fakt, że remont domu i zakup części mebli sprzętów miał miejsce w ubiegłym roku. Dlatego też po przeanalizowaniu dowodów, przedłożonych do akt sprawy przez stronę powodową, a obrazujących wysokość opłat ponoszonych w związku z użytkowaniem domu, Sąd ustalił że koszty te wynoszą średnio 430 zł miesięcznie. Nadto jak wskazano we wcześniejszej części tego uzasadnienia, koszty ogrzewania domu Sąd ustalił na kwotę średnio ok. 390 zł miesięcznie (4.640 zł / 12 mies.). Skoro zaś nieruchomość ta zamieszkiwana jest przez 3 osoby, to udział każdej z nich we wskazanych kosztach, uwzględniając także konieczność opłaty podatku od nieruchomości, wynosić będzie nie więcej niż 300 zł miesięcznie.

Wreszcie wskazać też należy, że takie wydatki jak zakup prezentów okolicznościowych dla małoletniej powódki, nie stanowią usprawiedliwionych potrzeb dziecka. Obdarowywanie prezentami stanowi przejaw dobrej woli czy też jeden ze sposobów wyrażania uczuć. To, czy ktoś da prezent, zależy wyłącznie od niego samego. Brak jest zatem podstaw do tego, by zobowiązywać jedno z rodziców do finansowania w ramach obowiązku alimentacyjnego prezentów, które dziecku zamierza wręczyć drugie z rodziców (tak Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z 29 maja 2013 r. VI ACz 1120/13, niepubl.).

Pozostałe koszty utrzymania małoletniej I. omówione zostały we wcześniejsze części tego uzasadnienia.

Jest bezsporne, że małoletnia powódka nie jest w stanie utrzymać się samodzielnie, a co za tym idzie rodzice są zobowiązani do jej alimentowania zgodnie z art. 133 § 1 k.r.o. Obowiązek ten obciąża rodziców małoletniej w stopniu

uzależnionym od usprawiedliwionych potrzeb dziecka oraz od możliwości zarobkowych i majątkowych rodziców (art. 135 § 1 k.r.o. oraz art. 129 § 2 k.r.o.).

Jak wskazano wyżej, na zaspokojenie usprawiedliwionych potrzeb małoletniej powódki niezbędna jest każdego miesiąca kwota 1.250 zł.

Matka małoletniej powódki dokładanie osobistych starań o jej wychowanie i utrzymanie i w ten sposób częściowo realizuje swój obowiązek alimentacyjny względem córki (art. 135 § 2 kro). Niemniej w opinii Sądu winna ona również pieniężnie partycipować w pokrywaniu kosztów jej utrzymania. Jak już wskazano wyżej Sąd nie dał wiary tłumaczeniom A. K. jakoby ze względu na konieczność opieki nad siostrą nie mogła ona podjąć pracy zarobkowej. Nie tylko może ona bowiem zapisać małoletnią do prywatnego przedszkola, ale też ma możliwość zwrócenia się o pomoc do swojej rodziny, by jej członkowie zaopiekowali się I., nawet odpłatnie, w czasie gdy ona wykonywałaby obowiązki pracownicze. Nie sposób również wykluczyć, że od września 2019 r. małoletnia powódka będzie mogła uczęszczać do publicznego przedszkola.

W toku niniejszego postępowania ustalono, że A. K. posiada wykształcenie średnie niepełne jako technik logistyk, a nadto dysponuje doświadczeniem w pracy jako sprzedawca. Dlatego też mając na uwadze, że Powiatowe Urzędu Pracy w W., Ż., O., P. i C. dysponowały w okresie ostatnich 6 miesięcy ofertami pracy dla osób z wymienionych stanowiskach oraz dla osób bez kwalifikacji za proponowanym wynagrodzeniem w kwocie od 2.200 do 3.500 zł brutto miesięcznie, Sąd ustalił, że możliwości zarobkowe A. K., w rozumieniu art. 135 § 1 kro, wynoszą co najmniej 2.800 zł brutto, czyli ok. 2.000 zł netto miesięcznie. Z tak osiągniętych dochodów matka małoletniej winna ponosić koszty własnego utrzymania, a nadto partycipować w kosztach utrzymania małoletniej I..

Jest oczywiste, że pozwany, będąc świadomy ciężącego na nim obowiązku alimentacyjnego względem dziecka także powinien w pełni wykorzystać swoje możliwości zarobkowe i majątkowe oraz w sposób odpowiedni gospodarować posiadanymi środkami. Nadto zaznaczyć należy, że obowiązek lożenia na zaspokojenie potrzeb dzieci jest obowiązkiem szczególnym, którego realizacja powinna wyprzedzać wszelkie inne zobowiązania, czemu ustawodawca niejednokrotnie dał wyraz w przepisach. Zgodnie z przyjętą linią orzecniczą dzieci mają w każdej sytuacji prawo do równej stopy życiowej z rodzicami. Oznacza to, iż oboje rodzice powinni zapewnić dziecku warunki materialne, w których sami żyją (por. uch. SN z 16.12.1987 - III CZP 81/86 - OSNC 1988, z. 4 poz. 42).

Pozwany D. I. jest z zawodu tapicerem, a nadto posiada prawo jazdy kat. B oraz B+E. Ojciec małoletniej powódki zatrudniony jest obecnie w Gospodarstwie Rolnym (...) jako kierowca traktora i uzyskuje wynagrodzenie równe minimalnemu wynagrodzeniu krajowemu. Dodatkowo tytułem prac dorywczych D. I. osiąga każdego miesiąca dochód nie większy niż 200 zł miesięcznie, a w sezonie żniwnym – 400 zł miesięcznie. W opinii Sądu kwoty te nie odpowiadają jednak jego realnym możliwościom zarobkowym. Pozwany może bowiem podjąć pracę w wyuczonym zawodzie i zatrudnić się np. w firmie (...) Sp. z o.o. Sp.k. działającej na terenie W. i oferującej wynagrodzenie w wysokości nawet do 4.000 zł brutto miesięcznie, w tym tytułem premii – 400 zł (k. 96). Co prawda D. I. podniósł, że nie ma praktycznie żadnego doświadczenia w pracy na takim stanowisku, jednak w opinii Sądu nie jest to wystarczający powód by z góry odrzucić możliwość zatrudnienia w takim charakterze. Firma (...) zatrudnia bowiem zarówno osoby posiadające doświadczenia w pracy na konkretnym stanowisku jak i takie które wymagają odpowiedniego przeszkolenia, a nawet pracowników którzy w przeciwieństwie do pozwanego nie posiadają nawet zawodu tapicera. Nawet jednak mając na uwadze argument pozwanego, podniesiony w toku rozprawy z dnia 24.04.2019 r., że nie nadaje się on do pracy jako tapicer, ze względu na to, że jest to praca w systemie akordowym, to może przecież podjąć pracę w charakterze kierowcy samochodów dostawczych. Nie tylko bowiem posiada on niezbędne kwalifikacje w postaci prawa jazdy kat. B, ale też charakter tej pracy jest zbliżony do pracy jaką wykonuje on obecnie. Z informacji udzielonych zaś przez Powiatowe Urzędu Pracy w P., W., Ż., O. i C. wynika, iż w okresie ostatnich 6 miesięcy dysponowały one ofertami pracy dla kierowców samochodów dostawczych z prawem jazdy kat. B, za proponowanym wynagrodzeniem w granicach kwoty 3.000 zł – 4.000 zł brutto miesięcznie. Mając zatem na uwadze wskazane okoliczności Sąd uznał, że możliwości zarobkowe pozwanego w rozumieniu art. 135 § 1 kro kształtują się na poziomie co najmniej 3.500 zł brutto czyli ok.

2.500 zł netto miesięcznie. Z takich dochodów pozwany winien zgodnie z zasadą równej stopy życiowej pokrywać swoje usprawiedliwione potrzeby oraz przyczyniać się do ponoszenia kosztów utrzymania małoletniej powódki.

Jak ustalono w toku postępowania pozwany zamieszkuje obecnie wraz ze swoimi rodzicami oraz młodszym bratem, a na pełne zaspokojenie jego usprawiedliwionych potrzeb niezbędna jest kwota około 1.000 zł miesięcznie, w tym wyżywienie i udział w kosztach utrzymania mieszkania – 400 zł, odzież i obuwiu – 50 zł, środki higieny i czystości – 30 zł, telefon – 30 zł, wydatki na córkę – 90 zł oraz paliwo na dojazd do pracy i realizację kontaktów z córką – 300 zł. Kwoty te Sąd ustalił w całości w oparciu o okoliczności podniesione w treści odpowiedzi na pozew oraz materiał dowodowy zebrany w toku postępowania, w tym zeznania D. I. oraz świadka A. I.. Sąd zważył przy tym, że w toku rozprawy z dnia pozwany podnosił, iż w najbliższej przyszłości będzie musiał dokładać rodzicom kwotę 600 zł, a nie jak dotychczas 400 zł, na pokrycie części swoich kosztów utrzymania. Jak jednak wynika z zeznań A. I. oraz z dokumentów w postaci rachunków, faktur i potwierdzeń przelewów (k. 25-26, 28-30) przedłożonych w toku postępowania przez stronę pozwaną, wydatki na opłacenie domu zajmowanego przez pozwanego i jego rodzinę, nie przekraczają kwoty ok. 810 zł miesięcznie, co biorąc pod uwagę liczbę osób tam zamieszkujących daje średnio 200 zł miesięcznie na osobę. Nadto choć ojciec małoletniej jest dorosłym mężczyzną pracującym fizycznie, to powszechnie wiadomym jest, że jednostkowe koszty wyżywienia osoby pozostającej we wspólnym gospodarstwie domowym są niższe niż w przypadku osoby prowadzącej jednoosobowe gospodarstwo domowe. Dlatego też w opinii Sądu kwota 500 zł do maksymalnie 600 zł co do zasady odpowiada udziałowi D. I. w wydatkach ponoszonych przez jego rodziców na pokrycie wszystkich tych kosztów tj. wyżywienia i opłat za dom. Niemniej wskazać należy, że nawet jeśli w najbliższym czasie rodzice pozwanego będą wymagali od niego przyczyniania się do partycypacji w wydatkach w większym zakresie tj. w kwocie 600 zł miesięcznie, to biorąc pod uwagę jego możliwości zarobkowe, okoliczność ta i tak pozostawałaby bez większego wpływu na możliwość łożenia przez niego alimentów na rzecz małoletniej powódki. Sąd uwzględnił również deklarowane wydatki na zakup paliwa, aczkolwiek suma zużycia paliwa w kwocie 300 zł miesięcznie wzbudziła pewne wątpliwości w aspekcie wysokości deklarowanych dochodów. W ocenie Sądu, jeśli pozwany rzeczywiście osiąga tak skromne dochody, ponoszenie tak wysokich kosztów dojazdu do pracy jest nieuzasadnione i nieekonomiczne i w związku z tym stanowi kolejny powód do zmiany miejsca zatrudnienia.

Ustalając koszty utrzymania pozwanego Sąd nie uwzględnił natomiast wydatków z tytułu rat kredytu zaciągniętego na zakup sprzętu AGD, gdyż termin jego spłaty upływa w maju 2019 r. i w związku z tym nie stanowi długoterminowej przeszkody ograniczającej możliwości świadczenia przez pozwanego renty alimentacyjnej na rzecz małoletniej powódki. Nie uwzględniono też spłaty pożyczki jaką D. I. zaciągnął u swojego dziadka. W żaden sposób nie udowodnił on bowiem ani wysokości kwot jakie przekazuje dziadkowi, ani by faktycznie ponosił z tego tytułu jakiegokolwiek wydatki. Nadto zaś zaciągając to zobowiązanie posiadał już na utrzymaniu małoletnią córkę. Winien on zatem liczyć się z tym, że obowiązek utrzymania własnego dziecka wyprzedza wszelkie inne zobowiązania, które winny być spłacane dopiero po zaspokojeniu potrzeb uprawnionego do alimentacji dziecka. W obciążenie to, bez znaczenia na jego miesięczny wymiar, nie wpływa na ocenę jego możliwości zarobkowych i majątkowych, a w konsekwencji na wymiar zobowiązania alimentacyjnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 12 listopada 1976 r., sygn. akt III CRN 236/76, Legalis 19734, postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 19 listopada 2012 r., sygn. akt I ACz 1711/12, Legalis 730667).

W tym miejscu wskazać należy, że Sąd ustalił w sposób odmienny niż wynika to z treści postanowienia o zabezpieczeniu z dnia 13.11.2018 r. nie tylko koszty utrzymania małoletniej powódki i możliwości zarobkowe jej rodziców, ale także w odmienny sposób ukształtował obowiązek pieniężnego partycypowania w tych kosztach przez każdego z nich. Z przeprowadzonego postępowania dowodowego, w szczególności z zeznań świadka A. I., wynika bowiem, że małoletnia I. dość często przebywa w domu pozwanego i wówczas znajduje się na utrzymaniu D. I. i jego rodziców, a nadto otrzymuje od nich różnego rodzaju prezenty w postaci zabawek czy odzieży. Dodatkowo, choć z przyczyn omówionych powyżej Sąd nie uwzględnił spłaty rat kredytu jako kwoty zwiększającej miesięczne koszty utrzymania pozwanego, to wziął jednak pod uwagę, że za kredyt zaciągnięty i spłacony przez pozwanego zakupiony został sprzęt AGD, z którego obecnie korzystają wyłącznie małoletnia powódka i jej domownicy, choć A. K. w żaden sposób nie przyczyniła się do uregulowania tego zobowiązania. Wszystkie te okoliczności przemawiają za tym, aby obciążyć

pozwanego równowartością 60 % całkowitych kosztów utrzymania dziecka, w miejsce 70 % jakie ustalono w ramach zabezpieczenia roszczenia.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz fakt, że możliwości zarobkowe pozwanego D. I. ustalono w toku postępowania na kwotę ok. 2.500 zł netto miesięcznie, należało uznać, że po zaspokojeniu własnych usprawiedliwionych potrzeb będzie on w stanie łożyć na rzecz małoletniej powódki I. I. rentę alimentacyjną w kwocie 750 zł miesięcznie.

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w pkt. 1 wyroku, oddalając powództwo w pozostałej części (pkt. 2).

Na podstawie art. 333 § 1 pkt 1 k.p.c. wyrokowi w pkt 1, zasądzającym alimenty, nadano z urzędu rygor natychmiastowej wykonalności.

O kosztach procesu orzeczono w pkt 4 wyroku na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c., w myśl którego w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone i mając na uwadze, że ustalona w wyroku wysokość renty alimentacyjnej stanowi swoistą „wypadkową” ostatecznych propozycji ugodowych stron, koszty te wzajemnie zniósł. Należy bowiem wskazać, że choć początkowo D. I. uznawał powództwo do wysokości 400 zł, to w toku postępowania zmodyfikował swoje stanowisko i ostatecznie był skłonny przystać na alimenty w kwocie 600 zł miesięcznie.

W niniejszym postępowaniu strona powodowa została zwolniona od obowiązku ponoszenia kosztów sądowych na podstawie na mocy art. 96 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Sąd, mając natomiast na uwadze sytuację materialną pozwanego, a w szczególności ciążący na nim obowiązek alimentacyjny, na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania go kosztami sądowymi od których strona powodowa była zwolniona z mocy ustawy.

SSR Katarzyna Szymczewska